

IRENE
HANNON

*Cranberry
zomer*

Hij zoekt iets nieuws om voor te leven.
Zij weet wat ze wil, maar hoe?
Een bijna-botsing zet hun levens op
een nieuw spoor van hoop.

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

Cranberryzomer

Voor Margaret en Tony Breslin uit Ierland.

Dank voor de royale en vriendelijke gastvrijheid die jullie Tom
en mij door de jaren heen hebben betoond.

Altijd als we de geboorteplaats van mijn vader bezoeken,
geven jullie ons het gevoel thuis te komen.

Jullie zijn buitengewone familie!

Moge God jullie altijd in de palm van Zijn hand bewaren.

Irene Hannon

Cranberryzomer

Een Hope Harbor-roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 904 35 3194 8
ISBN (e-book) 978 904 35 3195 5
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Hope Harbor*.

© 2015 by Irene Hannon. All rights reserved.

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Gesloten tot 13 juni.

Michael Hunter keek naar het met de hand beschreven bord op het kantoortje van het Gull Motel en ging zuchtend met zijn vingers door zijn haar.

Niet het welkom dat hij had verwacht, na een geestdodende rit van 36 uur door het hele land, naar de kust van Oregon.

En waar moest hij dan nu de komende drie weken slapen tot de tent weer opening?

Hij moest zich inhouden om niet tegen de deur te schoppen en gluurde door de ruit het schemerige, verlaten kantoor in. Rammelde aan de deurknop, die geen centimeter toegaf. Speurde het kleine, lege parkeerterrein af.

Het bord loog niet. Het motel was gesloten.

Hij draaide zich om naar de jachthaven onder aan de heuvel, waar boten op de kalme golven dobberden. Het motel mocht dan tegenvallen, Hope Harbor was in elk geval net zo schilderachtig als beloofd. Bloembakken boordevol kleurige bloemen dienden als buffer tussen de stoep en de glooiende stapel rotsblokken die naar het water leidde. Aan de overkant van de jachthaven keken in een brede straat pittoreske winkelpuien uit op de zee. In een parkje, waar de lange, halvemaanvormige parallelweg doodliep bij een rivier, stond een wit prieel. De volgende straat was omzoomd door nog meer winkels, waarvan vele ver-

sierd waren met felgekleurde luifels en fleurige bloembakken.

Het plaatsje was precies zoals hij had verwacht.

Maar nu het enige motel gesloten bleek, zag het er niet naar uit dat het zijn thuis zou worden gedurende zijn verblijf in de streek.

Een steek van woede drong door zijn vermoeidheid heen. Waarom had de receptionist hem een kamer laten boeken als het motel meerdere weken dichtging? En waarom was de fout niet rechtgezet in de dertig dagen nadat hij een aanbetaling had gedaan?

Als prutserige zakenpraktijken als deze kenmerkend waren voor de veelgeprezen relaxte levensstijl van de Pacific Northwest, konden de inwoners die houden – vooral omdat die slordigheid betekende dat hij nu een andere plek moest zoeken om zijn vermoeide hoofd neer te leggen.

Hij reikte naar het mobieltje aan zijn riem en fronste toen hij in het niets greep. O ja, hij had het afgedaan toen hij twee dagen geleden was weggereden uit Chicago. Een bewust besluit om radicaal los te komen van zijn werk. Dat was tenslotte waar verlof om draaide.

Maar die mobiel was toch vlak bij de hand.

Hij liep terug naar zijn auto, opende de kofferbak, rommelde in de kleinste van zijn twee tassen en haalde hem eruit.

Er verschenen drie berichten toen hij hem aanzette, allemaal van het Gull Motel.

Hij luisterde de eerste boodschap af, van een vrouw die Madeline heette en zich de manager noemde.

‘Meneer Hunter, we hebben helaas brand gehad en zullen ongeveer drie weken gesloten zijn voor renovatiewerkzaamheden. Bel me alstublieft zo gauw het u gelegen komt, zodat we u kunnen helpen ander onderdak te vinden.’ Ze noemde haar nummer.

Het tweede en derde bericht waren iets vergelijkbaars.

De sluiting was dus onverwacht en ze hadden wel degelijk geprobeerd hem te bellen.

Langzaam ademde hij een teug frisse zeelucht in en probeerde de stijve spieren in zijn schouders te ontspannen. Twee dagen achtereen vijftien uur rijden en vanochtend bij het krieken van de dag opstaan voor het laatste stukje van de reis, was blijkbaar fnuikend geweest voor zijn verdraagzaamheid. Het was eigenlijk meer zijn stijl om mensen het voordeel van de twijfel te geven. Bovendien was hij gewend te improviseren en creatieve oplossingen te vinden voor problemen. Hij stapte makkelijk over tegenvallers heen. Klappen kon hij goed opvangen, dat was een van de dingen die Julie zo leuk aan hem had gevonden.

Julie.

Zijn zicht op de haven werd wazig aan de randen en hij beet zijn tanden op elkaar.

Loslaten, Hunter. Aan zelfmedelijden heb je niks. Doorgaan. Pak je leven weer op.

Die raad gaf hij zichzelf nu al maanden – en hij was vast van plan zijn eigen advies op te volgen.

Zodra hij had uitgevogeld hoe.

Hij vocht tegen een golf van weemoed en tikte met een onvaste wijsvinger het nummer in dat de vrouw hem had gegeven. Even keek hij naar zijn trillende hand, toen schoof hij hem in zijn broekzak. Hij was gewoon moe. Hij moest eten en slapen, in die volgorde. Hoe eerder hoe liever. Morgen leek alles beter.

Dat kon niet anders.

Als deze reis hem niet hielp zijn leven op de rit te krijgen, dan had hij verder geen opties meer.

Terwijl de telefoon overging, keek hij weer naar de haven, langs de aanlegsteiger aan de linkerkant en de paar rotsige eilandjes aan de rechterkant, die de turbulente golven temden

en de boten in de jachthaven beschermden. Zijn blik gleed over het kalme oppervlak van de zee helemaal naar de horizon, waar kobaltblauw water op een intens blauwe lucht stuitte. Vanaf zijn plekje op de heuvel leek het helemaal perfect.

Maar dat was het niet. Niets was perfect. Niet van dichtbij. Dat was de illusie van afstand – die verzachtte de randen, maskeerde de oneffenheden, verdoezelde rommelige details.

Het veranderde ook je perspectief.

Als hij geluk had, zou deze reis al die dingen voor hem doen, en meer.

‘Meneer Hunter? Met Madeline King. Ik heb geprobeerd u te bereiken.’

Hij maakte zich los van het vredige panorama en drukte de telefoon tegen zijn oor. ‘Ik ben het hele land door gereisd en mijn telefoon stond uit. Ik ben nu bij het motel. Wat kunt u als alternatief voorstellen?’

‘Helaas zijn er in Hope Harbor niet veel opties, maar er zijn meerdere aardige gelegenheden in Coos Bay of Bandon.’

Ze begon de namen van de hotels op te noemen en hij smoorde een zucht. Hij was niet dat hele eind hierheen gereden om in die andere stadjes te logeren. Hij was gekomen om een poosje in Hope Harbor te verblijven.

‘Is er niets dichterbij?’

Ze zweeg even toen hij haar abrupt in de rede viel. ‘Eh... niets wat ik zou aanbevelen. Ik kan wel een B&B voor u vinden in de buurt, maar die zijn aan de dure kant. De meeste mensen boeken die voor één of twee nachten op z'n hoogst, en ik meen dat u van plan was een paar weken te blijven? Bovendien zijn B&B's meestal ingericht op stellen.’

Daar had ze gelijk in. Daar zou hij zijn eenzaamheid des te sterker voelen.

‘Oké... boek me maar provisorisch ergens een paar nachten,

dan zal ik in de tussentijd beslissen wat ik wil. Bandon heeft mijn voorkeur, omdat het dichterbij is.’

‘Ik ga er meteen mee aan de slag.’

‘Haast u niet.’ Hij keek naar het twee straten lange winkelgebied, als je het zo kon noemen. ‘Ik ga een poosje hier rondlopen en een hapje eten.’

‘Goed plan. En nogmaals, mijn excuses voor het ongemak.’

Ze hingen op, hij pakte een jasje van de achterbank en sloot de auto af. Zo midden op de dag was het best warm, al was de wind fris – naar zijn maatstaven dan. Maar misschien was een beetje kou in de lucht normaal voor de derde week van mei.

Zijn maag rammelde en hij begon de heuvel af te lopen. Als hij niet zo uitgehongerd was, zou hij de andere kant op zijn gegaan om het grote, lege strand aan de voet van de steile rotswanden aan de rand van het stadje te verkennen, dat hij had zien liggen toen hij aan kwam rijden. Een wandeling over het zandstrand langs de brandingspilaren die uit de kust in slagorde leken opgesteld, zou veel prettiger zijn dan een wandeling over – hij keek naar het straatnaambord toen hij onder aan de heuvel kwam – Dockside Drive.

Hij was de straat zo door en halverwege werd hem al duidelijk dat zijn etensopties beperkt waren tot een bakkerij en een hengelsportwinkel die adverteerde met broodjes om mee te nemen.

Alle echte restaurants moesten zich in het winkelgebied bevinden, één straat verwijderd van de jachthaven.

Net toen hij op het punt stond op zijn schreden terug te keren, dreef een kruidige, smakelijke geur zijn kant op. Hij keek met samengeknepen ogen naar het eind van de rij gebouwen, waar aan de rand van het parkje aan de waterkant met het prieel een witte foodtruck stond. *Charley's*, volgens de kleurige letters boven het loket, waar mensen hun bestelling deden bij een man

met een verweerd gezicht en een lange grijze paardenstaart.

Weer dwarrelde het aanlokkelijke aroma zijn kant op en deed zijn maag luid rammelen.

Verkocht. Wat er ook geserveerd werd, hij zou het eten.

Hij veranderde snel van richting en stapte van de stoep om de straat over te steken.

‘Hé! Kijk uit!’ riep een vrouwenstem wat paniekerig.

Hij draaide zich met een ruk om en sprong nog net op tijd naar achteren om een botsing te voorkomen met de fietser die recht op hem afkwam.

De vrouw op de fiets had helaas minder geluk.

Ze week uit en wiebelde nog een paar meter door. Toen viel ze op de grond in een kluwen van armen, benen, boodschappen en spaken.

Hij had maar een paar tellen nodig om zich genoeg te herstellen om haar te hulp te schieten, en tegen die tijd krabbelde ze al op.

‘Gaat het?’

Ze keek hem met felgroene ogen woedend aan, wreef met haar ene hand over haar heup en streek met de andere het goudbruine haar dat uit haar paardenstaart was ontsnapt naar achteren.

‘Ik overleef het wel ja... maar kijk de volgende keer uit je doppen voordat je zomaar het verkeer in stapt.’

‘Sorry.’ Niet echt sterk, maar wat kon hij anders zeggen? ‘Laat me je helpen met je fiets.’ Hij stak zijn hand uit, maar ze was hem voor.

‘Ik heb hem al.’ Ze zette de fiets overeind en controleerde snel of die iets had.

‘Als er schade is, zal ik die met alle plezier betalen.’

Ze tilde de fiets op de standaard. ‘Hij is er beter aan toe dan mijn boodschappen.’ Knorrig keek ze naar de kapotte eieren

op het wegdek en begon de blikken te verzamelen die een paar meter weg waren gerold.

Terwijl zij de verdwaalde conserven bij elkaar zocht, raapte hij een pakje gehakt op en een half geplet brood. Ook vond hij een gekreukte witte zak van een bakkerij. Door de opening zag hij een verfrommeld kaneelbroodje.

Een seconde later werd de zak al uit zijn hand gegrist. 'Ik regel het verder zelf wel.' Ze stak haar hand uit naar het brood en het gehakt.

Hij werd wee in zijn maag toen hij het bloed zag dat uit een nare schram uit de muis van haar hand sijpelde. 'Je bent gewond.'

Ze inspecteerde de wond snel terwijl ze hem het vlees en het brood afnam. 'Niet erg. Ik kijk er wel naar als ik thuis ben.' Ze keerde hem de rug toe en begon haar plastic boodschappentassen opnieuw in te pakken.

'Hoor eens... laat me in elk geval dat beschadigde eten vergoeden.'

'Maak je niet druk.' Ze stopte de tassen in de manden aan weerskanten van haar bagagedrager en zwaaide een lang, in spijkerbroek gestoken been over de stang. 'Kijk de volgende keer gewoon uit voordat je oversteekt, oké?'

Ze zette af, keerde en reed de straat in.

Michael keek haar na tot ze om de hoek was verdwenen en stopte zijn handen in zijn zakken.

Wat kon er nog meer verkeerd gaan vandaag?

Zijn eetlust was weg en hij week uit naar een van de bankjes die op regelmatige afstand van elkaar langs de waterkant waren geplaatst. Aardig van de gemeente om inwoners en toeristen een plek te bieden waar ze konden relaxen en hun zorgen weg laten smelten.

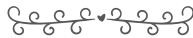
Alleen smolten zijn zorgen niet weg.

Integendeel, hij werd bekropen door de vertrouwde leegte en duistere wanhoop die hem de afgelopen anderhalf jaar al vergezelden, en die een schaduw wierpen die door niets kon worden overwonnen. Niet door het felle zonlicht, niet door de drieduizend kilometer afstand tussen hem en zijn herinneringen, niet door de optimistische naam van dit plaatsje die hem had gelokt en de belofte van een betere toekomst inhield.

Hope Harbor?

Hij plantte zijn ellebogen op zijn knieën en liet zijn hoofd in zijn handen zakken om het idyllische uitzicht buiten te sluiten.

Wat hem betrof had degene die die naam had verzonnen, behoorlijk misgekleund.

Anna Williams overhandigde Charley Lopez het geld toen hij haar bestelling door het loket van de foodtruck aanreikte. Ze snuffelde aan de zak. ‘Ruikt verrukkelijk. Wat is het geheime ingrediënt vandaag?’

Charleys glimlach ontblootte twee rijen glanzend witte tanden in een gezicht dat de kleur van koffie verkeerd had. ‘Niks bijzonders. Een vistaco is een vistaco.’

‘Niet als jij ze maakt. Wat voor vis heb je gebruikt?’

‘Hoezo, spreekt hier de concurrentie?’

Ze grijnsde. ‘Ik ben 69. De tijd van professioneel koken ligt achter me.’

Hij plantte zijn ellebogen op de toonbank, keek van links naar rechts en dempte zijn stem. ‘Heilbot... met een snufje koriander.’ Hij knipte met zijn vingers. ‘De rest is magie.’ Hij boog zich opzij, pakte nog een pakketje in vetvrij papier en stak het haar toe. ‘Wil je dit aan die vent op dat bankje geven als je lang-sloopt? Hij ziet eruit alsof hij wel een opkikker kan gebruiken.’

Anna keek om. De man zat met zijn rug naar haar toe, maar er was weinig invoelingsvermogen voor nodig om zijn verslagenheid te herkennen. ‘Enig idee wie dat is of wat er aan de hand is?’

‘Geen flauw benul.’

En de plaatselijke tacodeskundige zou ook geen moeite doen om erachter te komen. Hem ontging niets van wat er in het stadje omging, maar hij stelde nooit vragen. Roddelde nooit. Sprak nooit een oordeel uit.

Misschien konden ze het daarom zo goed vinden.

‘Is goed.’ Ze pakte het zakje aan. ‘Moet er ook nog een boodschap bij?’

‘Ja.’ Charley pakte een stukje papier, krabbelde er een paar woorden op en vouwde het dubbel. Met een elleboog op de toonbank boog hij zich naar haar toe en stopte het papiertje in de vouw van het pakketje. ‘Ik zou het zelf wel brengen, maar er komen nog meer klanten aan.’ Hij wees naar een paar mannen met helm die aan kwamen lopen. ‘Die wegwerkzaamheden aan de 101 zijn misschien ergerlijk voor automobilisten, maar voor mij is het gouden handel.’

‘Kook je morgen ook?’ Anna ging opzij om plaats te maken voor de wegwerkers.

‘Hangt van het weer af, en van de vangst van de dag – en mijn humeur.’ Hij grijnsde en wendde zich tot de nieuwe klanten.

Balancerend met haar tas en de extra portie vistaco’s begaf Anna zich naar de man op de bank. Alleen Charley kon haar overreden om een onbekende te benaderen. Sterker nog, ze praatte zelfs weinig met mensen die ze het grootste deel van haar leven al kende. Wat had het voor zin? Niemand bekommerde zich om je, behalve familie, en als die er eenmaal niet meer was... nou ja, je kon er beter maar vrede mee hebben dat je alleen was.

Ze hield haar pas in en draaide zich om naar de foodtruck. Er stond nu een hele rij en Charley was druk bezig. Ze wilde hem het liefst zeggen dat hij zijn eigen weggevertje maar moest brengen.

Anderzijds, hij had nog nooit een gunst van haar gevraagd, en een vriendelijk gebaar kon je toch moeilijk bekritisieren.

Gelaten liep ze door naar de bank en nam de man op. Hij zat nog steeds met zijn hoofd in zijn handen, in zijn donkerbruine haar glansden een paar grijze plukjes. Zeker niet een van die zwervers die zo nu en dan door het stadje trokken. Zijn spijkerbroek was versleten genoeg om hem in die categorie te plaatsen, maar zijn schoenen waren van gepoetst leer. Ze schudde haar hoofd. Zoals mensen zich tegenwoordig kleedden! Dit kon zomaar een yup zijn, of hoe ze die jongelui noemden die almaar op de maatschappelijke ladder stegen, graag onconventioneel waren en de dingen op hun eigen manier deden. Wist zij veel, het kon wel een hoge piet uit Silicon Valley zijn die een eindje langs de kust was gaan rijden, treurend om het verlies van een miljoenendeal.

Met zo iemand hoefde je geen medelijden te hebben.

Ze rechtte haar schouders en schraapte haar keel om zijn aandacht te trekken. 'Neem me niet kwalijk.'

De man reageerde niet.

'Meneer? Excuseert u me.'

Nu ze een dwingend toon aansloeg, liet hij zijn handen zakken en keek haar aan.

In één klap verliet alle lucht haar longen.

Was dat...?

Ze legde het pakketje met taco's op het bankje en tastte naar de rugleuning om steun te zoeken.

'Mevrouw?' De man stond op en fronste bezorgd. 'Gaat het wel? Wilt u zitten?'

Ze concentreerde zich op zijn ogen. Blauw, niet bruin.

Het was John niet.

Natuurlijk was het John niet.

John had al bijna twintig jaar geen voet in het stadje gezet en dat zou hij waarschijnlijk ook nooit meer doen.

Maar als hun paden elkaar toevallig ooit weer kruisten, dan zou ze hem herkennen, dankzij de digitale wereld van tegenwoordig. Afgezien van de ogen, kon deze onbekende zijn dubbelganger zijn. Dezelfde kleur haar, dezelfde bouw, dezelfde leeftijd van midden tot eind dertig, dezelfde lengte van ongeveer 1 meter 90.

Wat een bizar toeval.

‘Mevrouw?’

Ze ademde beverig in. ‘Het gaat wel. Alleen... u doet me denken aan iemand die ik heel lang niet meer heb gezien.’

‘Waarom komt u niet even zitten?’ Hij pakte de taco’s van haar aan om ruimte voor haar te maken op het bankje.

Ze deed een stap achteruit en schudde haar hoofd. Het zou beter gaan zodra haar hart niet meer zo bonkte. Er was geen reden om te blijven hangen.

Maar als ze deze man aankeek... de gelijkenis was verbijssterend. Ze zou heel makkelijk kunnen doen *alsof* hij John was.

Ze werd overspoeld door een sterk verlangen dat haar weer bijna de adem benam, maar dat ze onmiddellijk onderdrukte. Verlangen veranderde niets. Het was te laat voor zulke onzin. Gedane zaken namen geen keer.

En toch... wat kon het voor kwaad om een paar minuten lang toe te geven aan haar fantasietje?

‘Ik geloof dat ik dat maar doe.’ Ze liet zich op de hoek van de bank zakken.

De man nam zijn plaats weer in en stak haar het pakje met taco’s toe.

Ze wuifde het weg. ‘Die zijn voor u. Met de complimenten van de chef.’ Ze wees met haar duim naar de foodtruck.

Hij keek verrast op en draaide zich om naar Charley, die groetend tegen zijn honkbalpet van de Oregon Ducks tikte.

‘Waarom?’ Hij bekeek het pakketje.

‘Hij heeft er een boodschap in gestopt... daar.’ Anna draaide een hoek van het opgevouwen papier om.

De man haalde het briefje tevoorschijn, las het en wierp Charley een vragende blik toe. Toen stopte hij het papiertje in zijn borstzak zonder te vertellen wat erop stond.

Ondanks haar nieuwsgierigheid wist Anna zich in te houden en vroeg hem er niet naar. Je neus in andermans zaken steken, leidde maar tot problemen.

Toen de stilte aanhield, maakte ze haar tas open, haalde haar eigen pakketje eruit en wees naar het zijne. ‘Ga uw gang, tast toe. De lekkerste vistaco’s van de hele westkust.’ Nu ze hier toch zat, kon ze net zo goed haar eigen taco’s opeten nu ze nog warm en vers waren, in plaats van ze zoals gewoonlijk mee naar huis te nemen.

Langzaam maakte de man het papier open. ‘Ze ruiken heerlijk.’

‘Charley is een tacokunstenaar.’

De man beet in een taco en terwijl hij kauwde, verdween langzaam de spanning uit zijn gezicht. ‘Dit is fantastisch.’ Hij had er al twee naar binnen geschrokt terwijl zij nog met haar eerste bezig was en pauzeerde alleen even om de laatste te pakken.

‘U had zeker erge honger.’ Ze depte een klodder saus op die op het papier in haar schoot was gevallen. Waarom moesten lekkere dingen altijd zo’n rommel geven?

‘Meer dan ik dacht. Ik heb tweeënhalve dag gereden; het waren lange dagen in de auto en ik ben niet vaak genoeg gestopt om iets te eten.’

‘Waar komt u vandaan?’

‘Chicago.’

‘Dat is inderdaad een lange rit. Bent u op doorreis?’

Er viel een schaduw over zijn gezicht. ‘Nu misschien wel. Het was mijn bedoeling om een paar weken te blijven, maar het motel is gesloten. Ze proberen een andere plek voor me te vinden in Bandon of Coos Bay, maar Hope Harbor was mijn bestemming. Het zou niet hetzelfde zijn om ergens anders te logeren.’

Hij sprak alleen over zichzelf en noemde geen vrouw, hoewel hij een ring droeg.

Interessant.

‘Bent u hier eerder geweest?’

Hij sloeg zijn ogen neer en begon weer te eten. ‘Nee.’

In de plotselinge stilte kwam de boodschap luid en duidelijk door: laat me met rust.

Best. Mensen hadden recht op privacy, vooral waar het pijnlijke onderwerpen betrof. Ze hoefden niet nieuwsgierig ondervraagd en uitgehoord te worden door bemoeizieke onbekenden... of goedbedoelende vrienden. En deze man straalde verdriet uit, verdriet dat op de een of andere manier te maken had met Hope Harbor.

Hij nam de laatste hap van zijn taco, verfrommelde het papier en gooide het in de kleine afvalbak naast de bank. ‘Bedankt voor het brengen van mijn lunch. Ik zal even langs de chef lopen om hem te bedanken. Mocht ik uiteindelijk toch in de buurt blijven, dan heeft hij er een nieuwe...’ Hij zweeg, haalde zijn telefoon van zijn riem en keek naar het scherm. ‘De manager van het Gull Motel. Ze hebben zeker een plek voor me gevonden. Excuseer me.’

Hij wendde zijn hoofd af om te bellen. Anna at haar tweede taco op en luisterde naar zijn kant van het gesprek.

‘Weet u zeker dat er in Bandon niets is?... Wanneer is dat af-

gelopen? Maar dat zou betekenen dat ik maandag mijn biezen weer moet pakken... Ja, dat zal dan wel.' Hij zuchtte en zocht in zijn zakken naar pen en papier. 'Goed, zeg maar hoe en wat.'

Terwijl hij aantekeningen maakte, pakte Anna haar derde taco in voor later op de avond. Madeline had hem vast en zeker verteld over de oldtimerrally dit weekend in Bandon. Het jaarlijkse evenement was zo gegroeid dat alle hotels waarschijnlijk volgeboekt waren. Haar bankgenoot kwam waarschijnlijk terecht in Coos Bay, veel verder van Hope Harbor dan zijn bedoeeling was geweest.

Tenzij...

Het idee dat in haar opkwam was zo schokkend – en zo niets voor haar – dat haar adem stakte. Waar ter wereld kwam dit absurde idee vandaan? Ze leek wel gek. Die man was een vreemde. Hij kon wel een misdadiger zijn. Of een klaploper. Of zo'n oplichter die aanpapte met nietsvermoedende senioren en dan misbruik van hen maakte.

Nee, dat laatste klopte niet. Zij had hem benaderd, niet andersom.

Maar toch... waarom zou ze zelfs maar overwegen om zoiets aan te bieden?

Omdat hij op John lijkt.

Haar vingers frummelden aan het pakje op haar schoot, het papier kraakte. Wat een domme reden om de barmhartige samaritaan uit te gaan hangen. Laat hem maar mooi in Coos Bay logeren en heen en weer rijden. Zo ver was het nou ook weer niet.

'Het lijkt erop dat ik een kamer heb.' De man hing zijn telefoon weer aan zijn riem en stond met een vermoeide glimlach op. 'Ik moest maar eens gaan. Nogmaals bedankt.' Hij stak zijn hand uit.

Zeg gedag en wens hem succes, Anna.

Met het pakje en de lege tas nog in haar hand geklemd, stond ze op. 'Ik woon in het dorp. Misschien kan ik u onderdak aanbieden.' Het kwam er wat hikkend uit.

Zijn ogen werden groter en hij liet zijn hand zakken. 'Pardon?'

Ze was net zo geschokt als hij. Ze was helemaal niet van plan geweest om het te zeggen.

Maar om de een of andere reden voelde het goed.

En wat stak er eigenlijk voor kwaad in? Ze hoefde haar woonruimte niet met hem delen.

Ze liet zich leiden door haar instinct en stopte het pakketje in haar tas terwijl ze sprak. 'Ik heb een klein gastenverblijf bij mijn huis, met een eigen ingang en een keukentje. Vroeger verhuurde ik het aan toeristen, maar die kwamen en gingen zo snel dat het hele geval meer overlast gaf dan het opleverde. Maar als u van plan bent om wat langer te blijven, dan wil ik wel overwegen het aan u te verhuren. Dat is een stuk goedkoper dan een motel.' Ze noemde hem haar oude weekprijs.

Hij stond haar nog steeds aan te kijken alsof ze hem had uitgenodigd samen met een raket naar de maan te gaan. 'Maar... u weet niet eens hoe ik heet.'

Terwijl het idee vorm begon te krijgen, keerde haar gewone nuchtere manier van doen terug. 'Dat is makkelijk te regelen. Ik begin wel. Anna Williams. Ik woon hier al sinds ik meer dan veertig jaar geleden als bruid arriveerde. Ik heb het grootste deel van mijn leven in de keuken van de middelbare school gewerkt. Tegenwoordig kook ik voor pastoor Murphy en dominee Baker. Praat gerust met hen als u referenties wilt. Hun kerken staan aan de andere kant van de stad. Maar ik verwacht dat ze vandaag op de golfbaan staan, zoals gewoonlijk op donderdagmiddag. U kunt ook bij het politiebureau langsgaan om met de chef te praten. Ik heb vroeger op haar gepast. En u bent?'

‘Michael Hunter.’

‘Wordt u gezocht?’

Hij knipperde met zijn ogen. ‘Nee. Ik eh... heb verlof van mijn werk in Chicago opgenomen om... persoonlijke redenen.’

‘Niets wat met alcohol of drugs te maken heeft, hoop ik?’ Ze schonk hem dezelfde strenge blik die ze vroeger gebruikte om de scholieren te intimideren die in de lunchrij een extra koekje probeerden te pikken.

‘Nee.’ Een fonkeling bracht zijn ogen kort tot leven. ‘U kunt me ook door uw sheriff laten natrekken, als u wilt.’

‘Misschien doe ik dat wel.’ Ze zette haar tas op de rand van de bank, haalde een notitieboekje tevoorschijn en schreef haar adres op. ‘U kunt over een paar uur langskomen als u het wilt zien. Die tijd heb ik nodig om alles in orde te maken.’ Ze scheurde het blaadje af en gaf het hem. ‘Bent u geïnteresseerd? Anders wil ik mijn middag niet verspillen aan schoonmaken.’

Hij keek haar onderzoekend aan en knikte langzaam. ‘Ja. Ik denk het wel.’ Hij zocht in zijn zak en haalde er een visitekaartje uit. ‘Hier is wat meer informatie over mij, voor de sheriff.’

Ze zette haar bril recht en nam het kaartje aan. *Michael P. Hunter, algemeen directeur van het St. Joseph Centrum – ‘voor waardigheid en onafhankelijkheid’*. Zeker een soort christelijke liefdadigheidsclub die mensen hielp hun leven weer op de rit te krijgen en een productief bestaan te leiden.

Indrukwekkend... aangenomen dat het echt was.

Haar intuïtie zei haar dat dat zo was.

Ze stopte het kaartje in de zak van haar trui en stak haar hand uit. ‘Het is me een genoeg kennis met u te maken, meneer Hunter.’

Haar handdruk was warm en stevig. ‘Insgelijks.’ Na een ferme kneep knikte hij naar de tacowagen. ‘Ik ga de kok even gedag zeggen. Tot later vanmiddag.’

Daarop liep hij naar de foodtruck en wachtte aan de zijkant terwijl Charley een klant hielp.

Anna liep de andere kant op en bleef op de hoek even staan. Charley leunde weer op de toonbank en praatte met Michael, ze hoorde hen lachen. Huh. Het was de tacomaker gelukt haar sombere bankgenoot een beetje op te vrolijken. Nou, mooi. De man uit Chicago zag eruit alsof hij wel een lach kon gebruiken.

Ach ja, wie niet?

Ze sloeg de hoek om en de twee mannen verdwenen uit zicht... en daarmee ook iets van haar zelfvertrouwen. Het kaartje dat Michael haar had gegeven, kon natuurlijk nep zijn. Het St. Joseph Centrum bestond misschien niet eens. Dat was simpel op internet te verifiëren. Maar toch... een man van de straat oppikken...

Als hij net zo veel bedenkingen had als zij, nam hij misschien niet eens de moeite om te verschijnen. En dat was maar beter ook.

Maar je zou teleurgesteld zijn.

Ze smoorde het kleine stemmetje dat haar altijd weer plaagde, en zette de pas erin. Best. Misschien hoopte ze inderdaad dat hij zou doorzetten, maar zijn gelijkenis met John had niets te maken met hoe ze zich voelde. De griezelige gelijkenis had haar aanvankelijk misschien tot hem aangetrokken, maar de leegte in zijn ogen had het hem gedaan. Die jongeman was hier gekomen op zoek naar verlichting van zijn pijn. Op zoek naar antwoorden, misschien, een beslissing, of een oplossing. Waarom zou ze hem niet helpen als ze kon?

En als alles meezat, kwam hij misschien veel verder dan zij.

Want Hope Harbor had haar in twintig lange jaren niets van dat alles geboden.

'Irene Hannon is een geweldige verhalenverteller!' – Debbie Macomber, auteur van Rose Harbor voor altijd

Na de dood van zijn vrouw vertrekt de uitgebluste zakenman Michael Hunter naar het schilderachtige kustplaatsje Hope Harbor, in de hoop daar wat rust te vinden. Het is de plek waar zijn vrouw altijd al eens heen wilde, en Michael wordt aangetrokken door de naam; hij kan wel een haven van hoop gebruiken. Maar bij aankomst blijkt het enige hotel gesloten en tot overmaat van ramp brengt hij een vrouw op een fiets ten val.

Gelukkig is Tracy Campbell niet boos. Sterker nog, ze helpt hem uit de brand. Als hij haar beter leert kennen, merkt hij dat zij ook het nodige verdriet met zich meedraagt. En als hij hoort dat haar cranberryboerderij in zwaar weer verkeert, weet hij dat het nu zijn beurt is om te helpen.

Al snel waait er een frisse bries door Hope Harbor, die genezing en hoop brengt. Niet alleen aan Michael en Tracy, maar ook aan vele anderen.

Irene Hannon bedacht het fictieve stadje Hope Harbor op een reis langs de kust van Oregon. Dit leek haar de perfecte plek voor de romantische, hartverwarmende verhalen die zij als geen ander kan schrijven. Ze hoopt dat haar lezers net zo genieten van hun bezoek aan dit heerlijke plaatsje als zij heeft genoten van het schrijven erover.

ISBN 9789043531948 NUR 302

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT